

Hij knielde voor Victoire en boog het hoofd ter aarde.

Spijtig is het dat onze vriend Daks geen gelijk heeft, want, ware er een orkaan geweest, dan zouden er tal boomen neergeslagen zijn geworden en zou er meer dan een hier tegen ons verblijf komen tikken...

Daks, die niet al te best gezind was, omdat hem werd gezegd dat hij den bal mis geraakt had, staarde over de watervlakte en riep plotseling uit :

— Er komen er nog!

— Wat?

— Boomen... Mijn storm heeft er meer dan een neergeslagen... Ziet, ginder drijven er een koppel!... En daar komt er een recht op ons af... En takken met den hoop!... Wat zegt ge er van, Tijgerkat?... Geloofst ge nu aan een orkaan...

— Het is mij gelijk, was het antwoord, hoe die stammen werden losgerukt, ze komen naar hier opgedreven en dat is het bijzondereste...

Indien er nog een paar tegen den eersten

komen aangespoeld en wij kunnen ze er aan vastleggen, er takken op snoeren, met de groote, sterke bladeren van onzen boom, dan bekomen wij een vlot en deze maal...

— Zullen wij weeral eens gered zijn, liet Daks op min of meer spottenden toon hooren.

De roodhuid deed alsof hij deze opmerking niet hoorde en voleinde den volzin, door Daks onderbroken, met de volgende krachtig gesproken woorden :

— ...Kunnen wij varen, en dat is het eenige redmiddel dat ons blijft te beproeven!... Laat ons nu alles met onverdroten ijver snijden, kerven, binden, werken en wroeten, want er zal veel krachtinspanning en geduld noodig wezen en het zal zeer veel tijd vergen... Aan den arbeid...

Den ganschen dag werd er aan losrukken en wegsnijden van allerlei slingerplanten gewerkt, en eer de avond gevallen was waren drie stammen vast aan elkander gehecht en

lag een vlot klaar, waarvan de voegen nog met twijgen en bladeren dienden gevuld en dan met takken bekleed, die weer samengesnoerd en aan de stammen vastgeknoopt, een ondoordringbaar dek moesten vormen...

Het bekleeden zou 's anderendaags geschieden, want ze waren afgemat en besloten den nacht nog in de hoogte door te brengen.

— Ge kunt het gelooven of niet, zei Queepère, maar ik word er aan gewoon handwerk te verrichten en ik voel mij wel te pas... Ik had te Madrid nooit zulk een... dingen... zulk een honger en ik heb er nooit zoo rustig geslapen...

— Ik vind het hier in dezen boom ook niet al te slecht, beaamde Daks, en ik zou hier al de volgende dagen van mijn leven willen slijten...

— Wat belooft er u? vroeg Pil.

— Ook omdat ik hier veel honger en slaap heb, ging Daks voort, maar er is eene voorwaarde bij: als er geen proviand meer is, moet de heer Queepère er voor ander zorgen!

— Ja, sprak de Tijgerkat, ons voedsel begint dun te worden en daarom is het volstrekt noodig dat we trachten hier morgen vroeg wég te komen... En we moeten zeer zuinig met onzen voorraad omgaan, want we kunnen nog wel geruimen tijd op het water zwalpen en daar moeten we toch ook eten en drinken...

Ze sliepen weer, omdat menschen die den heelen dag geslaafd hebben op een harden boomstam zoo kalm slapen als een vorst op een donzen bed, tot in den vroegen morgen zonder wakker te worden en gingen, geheel uitgerust, terug aan den zwaren arbeid...

Toen het vlot klaar was, namen zij er plaats op, het proviand dragende, want de Tijgerkat had hun dat aangeraden.

— Ge kunt nooit weten wat er zal gebeuren, zoo had hij gezegd. Lijden we schipbreuk en hebt gij het geluk aan wal te worden geworpen of weer op een boom te geraken dan hebt ge toch voedsel en drank... In onzen toestand moet ge op alles voorbereid wezen...

Door middel van lange takken, die zij tegen een boom duwden, trachtten zij het vlot te doen wegdrijven, waarin zij na eenigen tijd gelukten, om dan, met de takken tegen den bodem van den waterplas te steken, hun vaarttuig verder op te stuwen, ten

einde het in de strooming te krijgen, die in snelle vaart alles medesleepte...

Zij bemerkten nu dat het tegen elkaar botsen van stammen, deze laatsten uit den stroom wierpen en er zoo enkelen naar het woud dreven...

Het was dus noodig goed uit te zien naar een plaats in het water waar niets werd voortgestuwd, want kwamen zij met eenig voorwerp in botsing, dan zouden ze terug gevoerd worden naar de plaats van waar ze kwamen, of toch naar het woud op...

Ze kwamen langzaam vooruit, want hun vlot ging van links naar rechts, dan weer vooruit en plots weer achteruit, en, het was gelukkiglijk zeer zwaar, anders had het gekanteld en waren de opvarende in het water gevallen...

Opeens geraakte het in de strooming, draaide eenige keeren op zich zelf rond en werd in duizelige vaart door het water meegerukt, zoodat allen zich aan de takken van het dek vastklampten en een angstkreet slaakten...

— Nu gaan wij een gang, zei Daks.

— Als het maar de goede gang is, sprak Queepère...

— Laat het ons hopen, want wij hebben reeds slechte... dingen... gangen genoeg gevolgd!

Geruimen tijd werden zij door de sterke en snelle strooming medegerukt, tot opeens, de watervloed zwenkte en zij terzijde werden geworpen, zoodat het vlot bijna omsloeg...

Het kwam echter weer plat op het water, dat nu zeer kalm was, bijna zonder strooming, zoodat zij schier niet vorderden...

De plas verminderde zichtbaar van oppervlakte, zoodat hij na korten tijd uitliep in een breede rivier, die smaller en smaller werd, zoodat ze weldra tusschen de oevers van een soort kanaal vaarden, door wouden ingesloten...

— Zouden wij niet trachten hier aan te leggen en op vasten grond te geraken? vroeg Daks.

— Neen, antwoordde de Tijgerkat, want niemand zegt dat wij hier niet te doen hebben met een woud in het water en het is niet noodig opnieuw op de boomen te gaan wonen... Ons vlot is nog stevig en we zullen maar op Gods genade voortvaren...

Het kanaal verdeelde zich op een gegeven oogenblik in twee waterlopen, waarvan de eene rechts en de andere links voortvloeide...

Op de landtong die tusschen de twee rivieren was gevormd geworden, lag een dorp, waarvan de eerste hutten schier in het nat stonden...

Indiaansche kinderen, die in het water aan het plassen waren, namen de vlucht toen zij het vlot in 't oog kregen...

Onmiddellijk daagden er een drietal mannen op, die met geweren gewapend waren...

De Tijgerkat riep hen eenige woorden toe...

Het gevolg was dat de roodhuiden zonder dralen in een sloep van wal staken en naar het vlot kwamen gevaren...

De opvarende staken hun, op bevel der Tijgerkat, de boomstammen toe, die gediend hadden om het vlot in het water te krijgen en naar de strooming te voeren, en zoo werd het naar het dorp gesleept door de roeiboot.

Zij werden bij het opperhoofd van den stam gebracht, die hun zeer vriendelijk onthaalde en aandachtig luisterde naar de inlichtingen die de Tijgerkat hem gaf over hun avontuur in de overstroomde wouden.

— Ge moogt den hemel dank zeggen, sprak de aanvoerder, want zelfs Indianen, die het land kennen en verdwaald geraken tusschen de boomen in het water, komen niet meer op den rechten weg terug en moeten omkomen op de boomen of verdrinken... Wat zijt gij met deze blanken in onze gewesten komen zoeken?...

— Ons doel is de stad van den grooten toovenaar te bereiken...

— Om de feesten bij te wonen welke er zullen plaats hebben ter gelegenheid van de aanstelling der blanke heerscheres?...

— Ja, de meester heeft ons uitgenoodigd, omdat wij de heerscheres kennen...

— Gij komt van Rio de Janeiro?

— Inderdaad.

— Een verkeerden weg hebt gij gekozen.

— Wij zijn eerst in de Savannen, dan in de wouden en daarna in het water verdwaald geraakt...

— In ieder geval heeft een goed gesternte u geleid, want gij bevindt u hier op den rechten weg, en gelukkiglijk slechts een dagreis van de stad verwijderd...

— Gelukkiglijk? vroeg de Tijgerkat.

— Zeker, want de feesten beginnen overmorgen en een langer oponthoud zou u te laat doen komen hebben.

De Tijgerkat bracht deze woorden over

aan zijne reisgenooten, op wier gelaat zich dadelijk de grootste vreugde lezen liet.

— Ik verwacht hier onderscheidene hoofden van andere stammen, zei de dorpsoverste, die langs het water naar hier komen, om met hen naar de stad van den grooten toovenaar op te trekken... Indien gij zulks verkiest, kunt gij ons vergezellen...

Dat voorstel beviel aan de Tijgerkat niet, daar hij liefst alleen de stad zou naderen, om eerst poolshoogte te nemen en te weten of er hen geen gevaar dreigde.

— Ik zeg u oprecht dank, zoo sprak hij, maar wij zouden liefst onmiddellijk vertrekken, daar wij tijdig wenschen aan te komen, om onze vriendin, de blanke heerscheres, onze hulde te bieden vóór de feestdagen... Indien gij ons op de goede baan wilt laten brengen, zullen wij u uiterst dankbaar wezen...

— Ge zult toch eerst wat rust en wat voedsel nemen?

Dat gulle aanbod werd natuurlijk door de vermoeide en hongerige gezellen niet van de hand gewezen...

Een paar uren later waren zij echter weer terug op weg.

— Nu moeten wij voorzichtig wezen, zei de Tijgerkat, want de baan die naar de stad leidt is op verren afstand van deze laatste reeds goed bewaakt...

Ik ben door velen in het gebied van den Zonnegod als de vriend van Calchas de Real gekend en indien ik word gevangen genomen, naar de stad gebracht om er voor een der opperhoofden te verschijnen, zou ik dadelijk weer in vrijheid worden gesteld... Mij zou dus geen leed geschieden, maar hetzelfde zou voor u, blanken, wellicht niet het geval zijn, daar men u niet naar de stad zou brengen...

Dat is nu de toestand onder de beste voorwaarden beschouwd.

Het zou ook kunnen zijn, dat Calchas reeds in de stad is aangekomen, en wie weet hoe ik dan zou ontvangen worden en wat er mij zou te wachten staan...

Daarom is het noodig dat ge thans tusschen de boomen bezijden de baan deze volgt, terwijl ik op den weg voortga, alsof ik geheel alleen op reis ben...

Gijlie kunt mij in het oog houden...

Zoodra gij bemerkt dat er Indianen opdagen en ik met hen den weg voortzet, moet

gij wat dieper het woud in van de baan afwijken en daar op mijne terugkomst wachten.

Verwijdert u dan niet van de plek waar gij u bevindt en vanwaar gij den weg zien kunt, want anders zou ik u niet ontdekken en de mijl op zeven loopen eer ik weer bij u terug zou wezen...

De tocht werd voortgezet, de Tijgerkat op de eenzame baan, de anderen doorheen het gewas dat langsheen het woud hoog opschoot en de mannen geheel verborg...

Voor hen was het geen gemakkelijke weg, want de planten die een eind het woud in tusschen de boomstammen groeiden versperden dikwijls heel en al den doortocht, zoodat ze een eind verder, dieper het bosch in moesten voortstappen, op gevaar af de Tijgerkat en de baan uit het oog te verliezen...

Soms liepen er droge grachten, door het water vroeger gegraven, thans met plantsoen bedekt, en die hen meer dan een tuimeling deden maken, waarbij zij zich gelukkig mochten achten dat ze zich niet te erg bezeerden of den voet niet omsloegen, wat het voortzetten van de reis onmogelijk zou hebben gemaakt...

Met veel moed gingen zij verder en voelden geene vermoeienis, omdat zij wisten dat zij hun doel gingen bereiken...

— Janneken was overgelukkig en zou wel hebben durven voorstellen er op een drafje op los te gaan!

Plotseling bleven zij stil staan en wierpen zich op de knieën en daarna plat op den buik...

Zij hadden gezien hoe een viertal Indianen uit het gewas bezijden de baan waren te voorschijn gekomen en op de Tijgerkat toegesprongen...

Deze onderhield zich eenige oogenblikken met de vier mannen, en zette met hen zijn weg voort.

— Hier blijven is de boodschap, zei Queepère... Ik geloof dat wij niet ver meer van de... dingen... de stad verwijderd zijn...

— De bewaakte weg schijnt zulks aan te toonen, meende Daks. Het is te hopen, want moest de stad nog ver liggen, dan zouden wij hier lang moeten vertoeven eer de Tijgerkat terugkomt...

— Als hij wederkeert, zei Pil.

— Ge weet niet wat ge vertelt! kreet Janneken. Durft gij het maar te denken dat de Indiaan ons zou in den steek laten!

— Neen, dat niet, maar als men hem eens belet de stad weer te verlaten?

— Laat ons nu geen zwarte... dingen... zwarte gedachten vooruitzetten, sprak Queepère, nu we bijna aan het einde van onzen... dingen... onzen lijdensweg gekomen zijn...

— Die misschien nog maar begint, kwam het op drogen toon van Pil's lippen.

— Wij zijn vrienden, zei Janneken, maar als ge voortgaat met onze hoop te bederven en hier weemoed te zaaien, zal het op een bokspartij met mij uitloopen!

— Janneken heeft gelijk, kwam Daks in het midden... Laat ons doen zooals wij vroeger, als wij de zonderlingste avonturen beleefden. steeds gedaan hebben : wachten en zien en bij de gebeurtenissen overleggen wat er ons te doen staat, maar niet op voorhand jammeren over iets dat misschien nooit ons zal overkomen...

— Goed gesproken, zoo beaamde Queepère het gesprek, dat hij eene andere wending gaf met over de Tijgerkat en zijne verhouding tot Calchas de Real te praten...

Er verliepen lange en bange uren, die zonder einde schenen, des te meer dat zij zich niet buiten een kleinen kring dorsten bewegen...

Eindelijk daagden er in de verte op de baan twee mannen op, die, toen zij nader kwamen, door onze reizigers herkend werden.

— De Rosse! kreet Janneken, die, alle voorzichtigheid uit het oog verliezend, de baan op stormde en zoo snel zijne beenen hem dragen konden naar het tweetal ijde.

— Het is de Rosse, zei Daks... Pil, jongen, ik geloof dat de kans voor ons nu gekeerd is en wij ons doel weldra zullen bereiken.

— Dat kan, sprak Pil, die maar niet scheen te willen gelooven aan een goeden uitslag.

— Als dat uw vriend is, meende Queepère, die met de... dingen... de *Hormigas* en de jonge gravin uit Lissabon vertrokken is, dan is dat een goed... dingen... een goed voortteeken en mogen wij de Madonna dank zeggen... Daar ben ik overtuigd van...

Janneken en de Rosse lagen reeds in malakaars armen en omhelsden herhaalde malen malkaar...

Toen de eerste vreugde van het wederzien, dat aan geen van beiden een woord ontlokt had, voorbij was, vatte Janneken de beide handen van zijn vriend, keek hem met door-

dringenden blik in de oogen en vroeg :

— En Victoire ?

— Is welvarend en gelukkig.

— Spreekt gij de waarheid ?

— Gelooft ge mij niet.

— Toch wel, maar ik twijfel, omdat ik zoo opeens al te gelukkig ben...

— Victoire stelt zich in haar lot, omdat zij zich niets herinnert van hetgeen er vroeger gebeurd is, dat is vóór zij werd opgelicht, en zij in den waan verkeert dat zij steeds in gezelschap van den Braziliaan heeft geleefd en in de wieg werd gelegd om Koningin der Indianen te wezen...

— Arm meisje!

— Toch niet, want zij is met haar heerschappij ten zeerste ingenomen en haakt naar den dag van morgen, die haar als vorstin der roodhuiden zal begroeten... Is het niet zoo ?

— Ja, zei de Tijgerkat tot wien deze vraag werd gericht... Ik heb eenige oogenblikken met haar gesproken en zij is overgelukkig...

Janneken's gelaat betrok.

— Dan zal het haar misschien leed doen als wij in onze onderneming gelukken en haar hier ontvoeren.

— Zeker, antwoordde de roodhuid, ge zoudt haar diep ongelukkig maken, als gij haar niet terzelfdertijd het geheugen zoudt weerschenken.

— Maar dat zullen wij, kreet Janneken, weer met opgehelderd gelaat... Dat kunnen wij en dat zullen wij, beste broeder!...

— Waar zijn onze vrienden ? vroeg de Indiaan.

— Die hebben uwe onderrichtingen stipt gevolgd, sprak Janneken, en zijn in hunne schuilplaats blijven zitten... Ik kon dat niet, als ik mijn makker zag...

— Laat ons dan tot hen gaan, want zij zullen er meer willen van weten... En het is trouwens beter dat wij hier met ons drie niet te lang op de baan vertoeven...

Zij gingen in de richting die Janneken had genomen om naar hen te snellen en bemerkten het hoofd van Queepère dat tusschen het gewas te voorschijn kwam...

Daks en Pil waren gelukkig den Rosse weder te zien en lange, innige handdrukken werden gewisseld.

Toen hij kennis met Queepère had gemaakt, zei deze laatste :

— En Calchas de Real ?

— Is in de stad serdert een paar dagen.

Een verwensching ontsnapte den mond van den dwerg.

— Dat is tegenslag!

— Inderdaad, beaamde de roodhuid.

— Heeft hij u gezien ?

— Neen.

— Dat is dan weer meeval!... Ik luister naar al de... dingen... de mededeelingen welke gij ons te doen hebt.

— Zooals gij het hebt bemerkt van uit het woud, hebben vier Indianen mij tegengehouden en, nadat ik hen had gezegd wie ik was en in welke verhouding ik tot den meester stond hebben zij mij naar de stad geleid... Het waren de eerste bewakers van den weg naar het gebied van den Zonnegod...

— Toen ik in de stad kwam, na van waakpost tot waakpost onderweg in andere gewapende handen te zijn overgeleverd, werd ik bij een der opperhoofden gebracht, die onder bevel van den grooten toovenaar er alles beheeren.

Nadat hij mij gehoord en ondervraagd had, zei deze man :

— Gij verlangt thans zoo spoedig mogelijk bij den meester te worden toegelaten ?

— Bedoelt gij den heer Calchas de Real ?

— Wie anders?... Is er nog een tweede meester ?

— Gij hebt gelijk... Ik dacht dat gij den grooten toovenaar bedoeldet...

Ik vernam alzoo dat de gevloekte Braziliaan reeds in de stad was aangekomen, hetgeen ik reeds voor een paar dagen had moeten gissen, toen het Indiaansch dorpshoofd ons mededeelde dat de uitroeping van Victoire tot heerscheres, een paar dagen later zou geschieden... Dat zou immers toch niet gebeuren dan in tegenwoordigheid van Calchas!

Geen oogenblik mocht ik aarzelen om op de vraag die mij gesteld werd te antwoorden, en ik vervolgde zonder dralen :

— Ja, ik wensch den meester dadelijk te zien en te spreken, want ik heb hem veel te zeggen...

Een plan had ik niet... Ik had den tijd niet om den toestand na te gaan... Ik stond op de helling en moest dan ook glijden... De omstandigheden zouden mij leiden en liep ik mis, dan maar op goed geluk aan 't werk om weer op de goede baan te komen...

Met wellust dronk ik de woorden welke het opperhoofd toen sprak :

— Het zal niet mogelijk wezen hem vandaag nog te naderen...

— Waarom niet?... Ik ben zijn vertrouweling!...

Durven is alles op de wereld!

— Hij is in de woning van den grooten tovenaer en heeft bevolen dat men hem onder geen voorwendsel zou stooren, al brandde de stad af...

Ik deed alsof ik ten zeerste misnoegd was en drong nogmaals aan om bij den meester te worden toegelaten.

Neen, was het antwoord, op een toon die geen tegenstribbelen duldde, neen, dat is niet mogelijk... Gij zult zoo goed weten als ik dat de bevelen van den meester stipt dienen uitgevoerd... Er is dus niets aan te verhelpen...

— Ik heb hem nochtans veel belangwekkends mee te deelen...

— Kom morgen zeer vroeg hier terug... Ik zal dan den meester laten vragen of hij u ontvangen wil... Ik druk er op : kom zeer vroeg, want de feesten ter eere van de nieuwe heerscheres beginnen in den morgen en eens als ze aan den gang zijn zult gij zeker den meester niet meer kunnen naderen...

— Als het dan niet anders gaat, zal ik u morgen bij 't kriecken van den dag opnieuw komen lastig vallen...

— Ik zal u verwachten...

Met een diepen groet verliet ik het opperhoofd.

Toen ik buiten kwam, bemerkte ik dat er niemand te bespeuren was, niemand mij volgde, zoodat ik niet bewaakt werd...

Dat was reeds veel, dat ik mij vrij in de stad kon bewegen, misschien wel ze verlaten als ik het noodig vond.

Ik overwoog wat er mij te doen stond.

In ieder geval was het volstrekt noodig dat ik niet in aanraking kwam met Calchas de Real...

Het was een geluk dat de kerel met den grooten tovenaer in zulk een lang en geheim gesprek gewikkeld was...

Plotseling dacht ik aan uwen makker, die, naar wij vernomen hadden op onzen weg, nog steeds bij de jonge gravin in dienst was...

Ik begaf mij naar den tempel van den Zonnegod, waarachter het paleis van de vroegere vorsten der Braziliaansche Indianen ligt en waar wellicht de heerscheres onder dak was gebracht geworden.

Zou ik in hare woning toegelaten worden? Dat was te betwijfelen, want het was zeker

dat Calchas de Real zijn prooi goed deed bewaken.

Inderdaad bevond zich eene wacht gewappende mannen aan den ingang...

Het waren getrouwen van den meester en er was dan ook een onder hen die mij kende, dat is te zeggen, die mij reeds in gezelschap van den meester gezien had en wist dat ik zijn gunsteling was.

Stout gesproken is half gevochten, zegt eene Indiaansche spreuk...

Ik besloot alles te wagen, daar ik in alle geval uw makker wilde zien en spreken.

— De vorstin verlang ik te naderen, zoo zei ik, op bevel van den meester, in wiens naam ik haar eene mededeeling heb te doen... Ook haar blanke dienaar moet ik eene opdracht overbrengen... Is hij in het paleis?

— Het doet mij spijt, klonk het antwoord van den aanvoerder der wacht, maar de heerscheres heeft het paleis verlaten en zal slechts binnen een half uur terugkomen... Gij zult dus moeten wachten...

Dat viel mij niet mede...

Mijn plan zou er kunnen door in duigen storten, want het was voor mij gevaarlijk daar lang te verblijven... De meester zou op de hoogte kunnen komen van mijn bezoek in zijn naam en dan zouden de poppen aan het dansen gaan...

— Maar, haar blanke dienaar vergezelt haar niet, en ik ga laten vernemen of gij hem spreken kunt...

Eenige oogenblikken later bevond ik mij bij hem en hij kon zijn ooren niet gelooven als ik hem mededeelde dat gijlie in den omtrek der stad vertoefdet...

Toen ik hem geheel ons wedervaren had verhaald, vroeg hij mij :

— Kan ik met hen spreken?

— Zeker, als gij de stad kunt verlaten.

— Dat gaat... Tevens geef ik u de gelegenheid om er buiten te komen, want zonder mijne tusschenkomst zou het voor u een heksenwerk wezen!...

— Hoe eerder dan hoe liever!

— Dat begrijp ik, maar ge zult toch wat geduld moeten oefenen, want de vorstin moet terug hier zijn, eer ik het paleis mag verlaten... Dat is altijd zoo geweest en het zou te veel opzien baren als ik het nu met u moest verlaten, om buiten de stad te gaan.

Er bleef dan niets anders over dan te wachten...

Ik maakte van de gelegenheid gebruik om uw gezelschap nader toe te lichten over al wat er met ons gebeurd is... Weet ge wat hij zegde, toen hij vernam welke avonturen de onze zijn geweest?...

— Dat hij spijt gevoelde er niet te zijn bij geweest, antwoordde Daks.

— Ja, sprak de Rosse, dat heb ik gezegd en ge weet dat het gemeend is... Het heeft mij veel genoeg gedaan Victoire te mogen bewaken, maar het heeft mij veel leed gekost als ik er aan dacht dat gijlie naar heur zeker en vast op zoek waart, wellicht vele slechte oogenblikken beleefdte en ik er niet bij was... Maar, ik laat het woord aan de Tijgerkat...

— Neen, zei deze, spreek gij nu maar tot uwe vrienden... Ze zullen u veel liever hooren dan mij en gij hebt hun nog het een en ander te vertellen.

— Mij goed, sprak de Rosse... Wij hebben dus in het paleis gewacht tot Victoire wederkwam, en, ge zult het wel gissen, met ongeduld en vrees, want ik besefte dat ieder oogenblik gevaarlijk voor de Tijgerkat was en, geraakte hij niet buiten de stad, dan zou ik u niet vinden.

Eindelijk verscheen zij en ontving met hare gewone liefstalligheid en innemende vriendelijkheid, want haar goed karakter heeft ze met haar geheugen niet verloren, den man die zich den bode van den meester noemde en haar in zijn naam kwam melden dat alles voor den volgenden dag tot in de kleinste bijzonderheden met den grooten toevenaar geregeld was geworden.

— Ik bemerkte, zoo sprak de Tijgerkat weer, dat zij zeer ingenomen was met deze mededeeling en haar heerschappij van morgen haar nauw aan het hart lag, zooals ik het u daar straks reeds heb gezegd.

— Inderdaad, nam de Rosse nu weer het woord, en ik vroeg haar oorlof om met den gunsteling van den meester buiten de stad te gaan, ten einde met de daar kampeerende opperhoofden van Indianen het een en ander te schikken, en den aanvoerder der wacht van het paleis op te dragen ons tot de poort der wallen te vergezellen...

Zoo verliep het en zonder de kleinste hindernis verlieten wij de stad...

— Ik weet niet of het oogenblik wel geschikt is, sprak Janneken, om u te vragen wat gij beleefd hebt sinds gij ons hebt verlaten, maar ik brand van verlangen om uwe lotgevallen te kennen, daar gij steeds in de tegen-

woordigheid van haar hebt verkeerd, en, als gij ons vertelt wat er u al is overkomen, gij dan ook van haar zult spreken.

— Wel, ik kan u daarvan wel het een en ander zeggen, want ik heb tijd genoeg, daar ik niets meer in het paleis te verrichten heb en Victoire in goede handen is, daar al de Indianen haar reeds als hun vorstin erkennen en haar dus bewaken als zij het doen zouden voor den grootsten schat dien zij bezitten...

Gij zult u herinneren dat er mij was opgedragen, te Lissabon, het huis in het oog te houden waar Victoire en de Braziliaan zich bevonden en het tweetal overal te volgen, om te weten wat er met hen gebeurde...

Ik heb dan ook trouw deze opdracht vervuld en geraakte op deze wijze tot aan de havenkade, waar het yacht van Calchas de Real gemeerd lag en Victoire met haren ontvoerder aan boord gingen.

Daar kon ik hen niet volgen en ik was een stond van plan u op te zoeken, om u te zeggen dat onze vriendin zich op het vaartuig bevond.

Toen kwam er een man van boord en langs den stapel koopwaren, waaronder ik eene kist had uitgekozen om te zitten overwegen wat ik doen moest.

Goeden raad was duur...

Ik sprak den man toe in het Engelsch, eene taal die ik zoowel heb leeren radbraken aan het havenkwartier te Antwerpen en op onze reizen wat beter heb leeren spreken.

— Gaat uw schip spoedig vertrekken?

— Ja, was het antwoord... Waarom vraagt ge dat?

— Om het te weten!

— Dat is een afdoende reden... Ja, wij vertrekken zoo spoedig als wij maar kunnen... Ik zoek nog een scheepsjongen, voor de keuken... Hebt gij soms lust m^êe te varen?... Is dat de reden uwer nieuwsgierigheid?...

Indien ik u opzocht, zou de boot wellicht reeds in zee zijn eer ik u gevonden zou hebben, en dan was Victoire overgelaten aan haar lot, in handen van den vreemden o^plichter en wie weet of wij haar ooit zouden terugzien.

Dat waren de gedachten die bij de vraag van den vreemdeling in mijn brein opschoten.

Zou ik niet beter doen haar aan boord te volgen, nu mij zoo maar de kans in de hand werd gespeeld?

— Heb ik goed geraden? vroeg de man.

Kunt gij keukengerief reinigen, het vuur onderhouden, eten en drinken?

Er viel niet te aarzelen. Ik moest onmiddellijk een besluit nemen...

Het was er dan ook dadelijk, zonder ik nog verder nadacht over de gevolgen mijner onbezonnen daad, die ik volgens den loop der zaken wel zou weren of helpen.

Dat is immer onze gewoonte geweest en dat heeft steeds een goeden uitslag opgeleverd.

En ik antwoordde:

— Ja, eten en drinken kan ik tegen den besten en de rest zal ook wel gaan.

— Nog gevaren?

— Ik zou het gelooven... Reeds in Indië, in China, in Perzië en op veel ander vreemde plaatsen geweest...

— Papieren?

— Alles verloren...

De man keek mij doordringend aan... Hij scheen te willen in mijn hersenen lezen wat ik voor een kerel was...

Het onderzoek bleek goed uitgevallen.

— Eerlijk?

— Als goud...

— Thuis gaan loopen?

— Ja...

Ik sprak toch de waarheid!... Het was al een tijdje geleden, maar gaan loopen, dat deden wij te Antwerpen, niet waar, Janneken?

— Ik zoek niet verder, sprak de kok, want ik vernam later dat hij dat gewichtig ambt aan boord bekleedde, en als ge niet deugt, zal ik u wel leeren hoe ge u op de «Hormigas» moet gedragen... Kom maar mede...

En ik stapte op het vaartuig dat Victoire droeg.

Ik geloof dat ik goed heb gehandeld.

— Dat zal niemand tegenspreken, zei Janneken volmondig. Een man meer zou ons in onze onderneming toch niet geholpen hebben en Victoire zou aan haar lot overgelaten zijn geweest... Wat zou er gebeurd zijn als de Tijgerkat u niet gevonden had in de stad van den grooten toovenaar?...

— Gij hebt zeer wel gehandeld, beaamde de dwerg, en verdient... dingen... lof voor uw kranig en gepast optreden...

Uit den mond van een Queepère, het hoofd der agencie die de wereld in haar handen had, was deze loftuiging voor den Rosse wel iets waard.

— Ik heb dan ook gedacht dat ik op de rechte baan was, sprak hij, en ik ben er thans zeker van...

Koksjongen was op de «Hormigas» geen gemakkelijk postje, maar ik had reeds voor heeter vuren gestaan en ik kweet mij van mijne taak tot voldoening van den kok.

Hetgeen mij alleen tegenging was dat ik Victoire niet kon naderen, laat staan met haar spreken...

Slechts nu en dan kreeg ik onze vriendin van verre te zien.

Ik heb lange uren mijn brein zitten suf te denken, om een middel te zoeken om met Victoire in aanraking te komen, of, dichter bij haar te wezen, om beter over haar te waken.

Er was niets te vinden.

Ik had den kok al eens gepolst, om er toe te geraken als dienaar te worden overgeplaatst naar de vertrekken van onze vriendin, maar, hij gaf er niet eens aandacht op, zoodat ik zelfs geen antwoord kreeg op mijn zoo goed berekend vragen... Ik hengelde met veel kennis van zaken, maar de visch beet niet...

Ofwel was de kok danig tevreden over zijn koksjongen, ofwel beschouwde hij mijn verzoek als ongerijmd...

Toen had ik spijt aan boord van de «Hormigas» te zijn gegaan, omdat ik ontmoedigd inzag dat ik er nooit iets voor Victoire zou kunnen doen...

Eene enkele gedachte liet mij een weinig moed over:

— Ik zal toch weten waar zij aan wal wordt gezet...

Maar dan werd dat greintje moed weer weggeblazen door de onmiddellijk daar opvolgende overweging:

— Ik ben er niets mede gevorderd, indien ik haar dan niet verder mag volgen...

Het toeval zou mij eene gelegenheid geven om tot mijn doel te geraken.

Toen wij eenige dagen op zee waren, kreeg ik eenen avond de harmonica van een der matrozen te pakken en speelde eenige aria's.

De meester had het gehoord en kwam luisteren.

Ge weet, Janneken, dat ik spelen kan op dat vervloekte instrument, hetwelk lang getuige is geweest van ons jong leven in komernis en marteling.

De Braziliaan werd getroffen door mijn spel en ik werd uit de keuken weggenomen, om in zijn dienst, in zijne onmiddellijke omgeving aan het werk te worden gezet als helper van zijn kamerdienaar en, onder voorwaarde, als hij het 's avonds goed vond, hem eenige klaagliederen te spelen...

Luchtige deuntjes kon hij niet hooren!...

Ook Victoire kwam met hem luisteren naar mijn spel, en zoo werd ik, ter wille van de muziek, de gunsteling van Calchas de Real, die, ik weet niet hoe het kwam, belang in mij stelde en mij ondervroeg over mijn vroeger leven...

Wat ik hem al heb opgedischt is te lang om te melden en zou u toch geen belang inboezemen, vermits het drie kwaart leugens waren die hij te hooren kreeg.

Victoire, die mij niet herkende, had voor mij ook toegenegenheid opgevat, misschien wel omdat ik een blanke was, en, in een der hoekjes van haar benevelt brein, wellicht nog eene vage herinnering van hare vroegere gezellen was overgebleven.

Eene vage herinnering, zeg ik, want zij dacht er niet meer aan en stelde volle vertrouwen in de twee Brazilianen, die haar hadden opgelicht.

Ik werd toen aangesteld als haar dienaar, met de taak gelast haar gezelschap te houden als zij zulks verlangde en voorts in hare onmiddellijke omgeving te verblijven, om over hare veiligheid te waken.

Dikwijls heb ik getracht, als ik de zekerheid bezat met haar alleen te zijn en door niemand gehoord te kunnen worden, haar geheugen te doen ontwaken, door namen te noemen van hen die haar vroeger dierbaar waren, door over gebeurtenissen te spreken die haren geest hevig moesten treffen, maar het was alles geheel vruchteloos, want zij begreep mij niet, zij wist er niets meer van...

Leden deze pogingen heel en al schipbreuk, ik mocht in ieder geval bij haar blijven en haar bewaken, hetgeen mij reeds zeer veel voldoening gaf en mij zegde dat ik wel gedaan had haar aan boord te volgen.

Victoire hield meer en meer van mij, was met eene warme genegenheid voor mij bezielde en zoo kwam het dat zij eischte dat ik op de reis in Brazilië, op gansch den tocht naar de stad van den grooten toovenaar, haar zou vergezellen.

Calchas de Real aarzelde wel eenige stonden dit verzoek toe te staan, maar Victoire hield halsstarrig haar eisch recht en om haar niet te zeer te misnoegen en ten minste toch den schijn te hebben zich naar de nukken der

toekomstige vorstin te schikken, willigde de Braziliaan haar wensch in.

Zoo kwam ik hier met Victoire en bleef haar trouwe dienaar...

Calchas de Real heeft mij zelfs beloofd mij een ambt aan het hof der heerscheres toe te vertrouwen, dat mij een toekomst zou geven waar ik nooit zou durven van droomen hebben.

De vent wist niet dat hij een oud sultan voor zich had!

Intusschen genoot ik een prinsleven en ik zou mij in mijn lot hebben geschikt, als ik niet aanhoudend aan ulie had gedacht en op het middel zon om toch maar te weet te komen waar gij u bevondt en wat gij deedt om Victoire terug te vinden.

Hier was het natuurlijk niet mogelijk iets te vernemen of te trachten met u schriftelijk in betrekking te komen, maar ik heb reeds een aantal brieven geschreven, die ik zorgvuldig bewaarde, om ze te Rio de Janeiro met bestemming voor Antwerpen te posten...

Dat is zooal het bijzonderste dat ik u heb mēe te deelen, want mijn avonturen, sinds ik u heb verlaten, zijn niet zeer belangwekkend geweest!

— Ik heb uw vriend gesproken over het drankje dat de kluizenaar der Savannen heeft bereid en aan Victoire het geheugen moet terugschonken, zei de roodhuid.

— Ik heb het in mijn bezit, sprak de Rosse, en zal er gebruik weten van te maken...

— Zoo spoedig als het kan, meende Janneken...

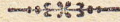
— Laat ons hopen, kwam Pil er tusschen, dat het heden of morgen zijn zal en wij den terugtocht naar de streken zullen kunnen doen, waar beschaafde menschen wonen en ons leven van halve wilden zal eindigen...

— Wat die kerel in het lijf heeft, sprak Daks, weet de duivel!... Sinds hij in de rotsen heeft geklemd gezeten als een vijs in het ijzer, is hij in geen enkel opzicht nog tevreden met ons avontuurlijk bestaan... Als we er nog eens op uitgaan, mag hij niet meer mēe doen!

— Het is waar, zei Pil, dat ik steeds mor, maar het is niet gemeend, geloof mij, en moest ik, om Victoire te verlossen, nogmaals door de rotsen kruipen, ik begon er dadelijk mede.

HOOFDSTUK LXIX

DE STAD VAN DEN GROOTEN TOOVENAAR

— Ik geloof, zoo sprak Queepère, die zich niet in het gesprek had gemengd en in gepeinzelen was verslonden geweest, dat wij geen tijd mogen verliezen... Vermits... dingen... Calchas de Real in de stad is en morgen de feesten zullen beginnen met de uitroeping van de jonge gravin tot... dingen... keizerin der Indianen van Brazilië, het dringend noodig is dat wij trachten tot Victoire door te dringen, om haar op te lichten en naar Rio de Janeiro te voeren.

Is dat niet zoo, vroeg hij den Rosse... Hoe denkt gij er over?

— Dat er inderdaad zonder veel uitstel dient gehandeld, maar met wijs beleid, en, om twee redenen, hetgeen gij voorstelt niet mogelijk is...

Eerstens is het een op voorhand mislukt spel te pogen u, blanken, in de stad binnen te smokkelen daar gij onmiddellijk zoudt worden opgemerkt en gevangen genomen.

Er met geweld binnen dringen staat gelijk met de maan te vatten met uw tanden...

Tweedens, als ge er mocht in gelukken ongemerkt zoover te geraken, dan zou het u toch niet mogelijk wezen Victoire te naderen, want sedert Calchas hier is, wordt ze bewaakt als een schat... Ik, haar vertrouweling, mag haar slechts enkele stonden op een dag spreken, en dan nog in tegenwoordigheid van Calchas...

Gijlie zijt te laat gekomen...

— Wat kreet Janneken. Te laat!... Wilt ge beduiden dat wij niets meer kunnen doen om Victoire weer te zien en haar te verlossen!...

— Kalm, beste makker, zei de Rosse... Ik beweert dat niet, maar zooals ik reeds zegde, met wijs beleid moeten wij optreden, door onze voortvarendheid niet alles bederven, niet het gevaar loopen door Calchas gevat te worden en het leven er bij in te schieten... Hij zou niet aarzelen tot het uiterste te gaan, wees er verzekerd van, en dan zouden wij voor Victoire niets meer kunnen doen.

— Het lijdt geen twijfel, beaamde de Tijgerkat deze woorden... De bandiet zou ons doen verdwijnen, als wij hem hier in den weg moesten loopen...

— Maar, als wij hier blijven zitten, deed

Queepère opmerken, om van uit de verte de stad van den toovenaar aan te gapen, zullen onze... dingen... onze zaken toch geen stap vorderen...

— Heeft de Tijgerkat u dan niet mededeeld hoe de stad bewaakt wordt? vroeg de Rosse.

— Neen, zei de roodhuid, ik heb daarover op onze reis niet gesproken, omdat het lang geleden was dat ik er nog kwam en alles zou veranderd kunnen geweest zijn.

Daarenboven zou zulke mededeeling alleen gediend hebben om den moed mijner gezellen, die reeds door den moeilijken tocht dikwerf geschokt werd, te doen tanen.

— Dan zal ik wel verplicht zijn aan mijne makkers te doen inzien dat zij er niet mogen aan denken er binnen te dringen, door hun te zeggen hoe de stad verdedigd wordt tegen alle ongewenscht volk.

De Tijgerkat weet hoe vroeger een aarden wal, een tiental meter hoog de stad omringde. Slechts een enkele opening, met een ijzeren poort gesloten, verleende toegang... Deze wal en deze poort waren bewaakt door goed gewapende mannen, die dag en nacht gereed stonden om een vijand te ontvangen en hem op een regen van kogels te onthalen...

Toch gelukte het meer dan eens aan een blanke de wakers te verschalken en in de stad te komen... Zelfs is er een in geslaagd er eenige uren te verblijven en weer terug er buiten te komen.

De groote toovenaar heeft dan bevolen de omheining te versterken en een der Indiaansche opperhoofden in zijnen dienst heeft het middel ontdekt om ze schier ontoegankelijk te maken, als niet een leger, met moderne wapens, en dat op de hoogte van den toestand zou zijn, het zou beleggen...

Op ongeveer een vijftigtal meter afstand van den toen bestaanden aarden wal, werd er langs buiten een tweeden, even hooge ringwal gemaakt, en de vallei, tusschen deze twee bergketens, werd voorzien van een rijk plantsoen en een aantal uit rotsen gevormde holen.

De helling van de twee wallen langs de vallei werd afgestoken tot een stijlen wand, die

loodrecht tot aan den top staat, en deze twee aarden muren werden bekleed met groote blokken rots, die een gladde beschutting uitmaken, die niet een enkelen uitsprong, geen de kleinste voeg vertoonen, zoodat er van beklimming geen spraak kan wezen...

Boven op de rotsen werden gekromde pieken geplaatst, zoodat iemand, die er toch zou in gelukken tegen den muur van den rotswand op te klauteren, niet tot den top zou kunnen komen, daar de pinnen een ondoordringbaren dam in den weg stellen.

In deze vesting bestaat slechts een doorgang, langs beide kanten met een houten deur, zoo hoog als de wallen, afgesloten, welke poorten toegang geven tot een gang langs beide kanten van houten schutsels voorzien...

Deze gang staat met een houten vloer op wielen en kan naar binnen worden getrokken, tot voorbij de poort...

Wordt deze gang binnengehaald, dan loopt de vallei tusschen de wallen ononderbroken door, om gansch de stad...

Eene klopjacht werd heinde en ver in de omliggende wouden ingericht, om een groot aantal jaguars te vangen, die in de vallei werden losgelaten...

Wanneer men nu de stad ongenaakbaar wil maken, dan worden de jaguars, wier aantal thans op groote schaal is aangegroeid, op rantsoen gesteld en de gang wordt binnen de stad gebracht...

Wie zich dan in de vallei tusschen de rotsmuren zou wagen, zou de stad niet bereiken en langs den anderen kant niet meer weggeraken, daar hij tegen de helling niet zou kunnen opklauteren om te vluchten en de prooi zou worden van de hongerige wilde dieren...

Deze laatste kunnen hun grooten ringkuil niet verlaten en moeten dus de trouwe bewakers van de stad van den grooten tovenaer blijven...

— Maar, gewapend met goede geweren zouden we toch de jaguars kunnen bedwingen en een doortocht banen...

— Neen, beste Daks, dat zou al even slecht gaan, want de bewakers van de stad, boven op den tweeden aarden wal, zijn niet doof en ze zouden uwe gewerschoten hooren en u eenige kogels van op den top der rotsen in de huid jagen...

— Ja, zei Queepère het hoofd schuddend, de... dingen... groote tovenaer wordt goed

bewaakt... Gij hebt gelijk, wij kunnen hier niets uitrichten...

— Ik ben het hiermede niet eens, sprak Janneken. Wij moeten alles...

— Beste jongen, onderbrak de Rosse, ik begrijp uw ongeduld, maar gij moet het voorloopig intoomen... Gij zult nog genoeg te doen hebben, als ik mijn taak zal hebben verricht...

Ik keer alleen naar de stad terug... Zelfs de Tijgerkat mag mij niet vergezellen, opdat niet de geringste argwaan in den geest van Calchas de Real mag oprijzen...

Er zal wel een oogenblik komen dat ik de gelegenheid vind om Victoire den inhoud van het fleschje, dat de kluizenaar der Savannen u heeft bezorgd, toe te dienen...

Is het inderdaad het tegengif dat haar het geheugen kan terugschenken, dan zal alles in de stad van den grooten tovenaer op een omzien veranderen en zult gij weldra zonder gevaar langs den houten gang door de vallei stappen...

Geeft het vocht den uitslag niet dien gij er van verwacht, dan...

Hij voleinde niet...

— Wat dan? vroeg Janneken.

— Beste vriend, antwoordde de Rosse, dan moeten wij het hier opgeven...

— Dat nooit!

— En toch zal er in dat geval niets anders overschieten... Victoire zou de eerste wezen om ons te doen gevangen nemen en ter dood brengen... Zij is een speeltuig in de handen van Calchas de Real...

Ik herhaal het: geeft de drank haar het geheugen niet terug, dan moet hier alles zijn verloop hebben zooals de Braziliaan het heeft voorbereid.

Gij weet dat hij van plan is met Victoire naar Rio de Janeiro terug te keeren, het oproer te doen losbreken, haar te huwen en als keizer van Brazilië te regeeren...

Het is daar dan dat wij moeten trachten onzen slag thuis te halen en Victoire naar Europa te voeren...

— Met weinig... dingen... kans om te slagen, zei Queepère... De bandiet zal dan almachtig zijn en onze... dingen... onze pogingen zullen schipbreuk lijden...

Janneken's gelaat vertoonde de diepste smart en tranen stonden hem in de oogen...

— Wat zou het baten haar mede te nemen naar Europa, als zij haar geheugen niet terug bekomt?... Dan is zij toch voor mij verloren...

— Er zijn daar geneesheeren, die wellicht het middel zullen kennen om haar te helpen... Dat is...

— Och, kom, zei de Rosse, Daks onderbrekend, laat ons de gebeurtenissen niet vooruit loopen... Niets zegt immers dat het drankje het vereischte uitwerksel niet zal hebben... En het haar toedienen, dat zal ik... Houd moed, Janneken, en morgen ziet ge wellicht uwe Victoire weder zooals gij haar vroeger hebt gekend... Ik ga... Wacht hier op verder nieuws, dat ik u zelf brengen zal...

De Rosse verliet de schuilplaats der reizigers en stapte met gezwinden pas over de baan welke naar de stad van den grooten toovenaar leidde...

Toen hij een honderdtal meter op dezen weg had afgelegd, kwamen langs beide zijden vier gewapende Indianen uit het struikgewas te voorschijn en legde met hun geweren op hem aan...

De Rosse bracht de handen bij elkaar, liet de wijsvinger der rechterhand eenige malen rond dien der linker draaien en legde dan deze twee vingers kruisgewijze over malkander...

De Indianen verdwenen als bij tooverslag onder het uitroepen van een goedheil in hunne taal...

Herhaalde malen werd hem door gewapende mannen den weg versperd en telkens moest hij het wachtteeken vertoonen...

Plotseling liep de baan dood op een groep hooge palmen, die met de twee zoomen van het woud versmolt...

De Rosse schoof langs de boomstammen door en bereikte een soort plein, waar niets groeide, zelfs geen gras, zoodat de bruine grond als een effen vloer vormde...

Daar lag de wal der stad vóór hem, met de smalle maar zeer hooge poort...

Niemand kon zich over dat plein begeven, hetwelke rond de stad zich uitstreckte, of men moest hem van op den wal zien...

Er vertoonde zich daar niemand, maar dat er wakers zich schuil hielden was zeker, want nauwelijks had de Rosse zich vertoont van tusschen de palmen uit, of een schot klonk...

Het werd in de lucht gelost, want de Rosse werd niet geraakt en een Indiaan mist nooit zijn doel als hij er op aanlegt...

De Rosse stak twee vingers der rechterhand in den mond en liet driemaal een schril gefluit hooren...

De roodhuiden hadden hem dat niet moeten leeren want te Antwerpen had hij honderden malen zijne vingers alzoó benuttigd...

Op denzelfden toon klonk van op den wal een driemaal herhaald gefluit...

De Rosse begaf zich naar de poort...

Er was geen kijkgat en toch wist hij dat daarachter hem iemand beloerde, want hij draaide weer met den wijsvinger der rechterhand rond dien der linker en legde deze twee vingers in kruis over elkaar...

De poort werd geopend...

Een lange smalle gang, tusschen twee hooge houten beschotten lag voor hem...

Geen levend wezen was er te bespeuren...

De Rosse ging de gang door en bevond zich vóór eene tweede poort...

Aan een der vleugels van deze poort was een groote metalen schijf opgehangen en daarnaast hing aan een lange ketting een houten stok met dikken knop aan het uiteinde...

Hij vatte den stok en liet hem driemaal, met korte tusschenpoozen op de schijf neerkomen, zoodat de slagen niet te luid klonken, om dan een vierden slag zeer forsigtig toegebracht luid te laten klinken.

Weer ging de poort open, als bij tooverslag, want toen de Rosse binnen de stad trad zag hij niemand die den toegang bewaakte...

Voor een vreemdeling zou dat eene zonderlinge wijze om menschen toegang te verschaffen geschieden hebben, maar de Rosse was reeds meer dan eens buiten de stad geweest en hij verleende er dan ook niet de minste aandacht aan.

Hij ging langs een pad, dat een vijftal meter breed was en tusschen boomen en struikgewas liep, als lag het te midden van een bosch.

Het was echter niet lang en liep uit op een afsluiting van boomstammen en steenen, dicht samengewerkt, die eigenlijk de eerste omheining van de stad uitmaakte.

Een geopend traliehek bevond zich vóór den weg dien de Rosse had gevolgd en waar twee met geweren gewapende Indianen de wacht hielden.

Zij groetten den vertrouweling der prinses zeer eerbiedig en deze bevond zich in een soort straat, langs beide zijden door houten woningen begrensd...

Deze huisjes stonden geheel van elkaar afgezonderd.

Het eene stond tegen den goed gedamden grond en het andere een paar meter achteruit,

zoodat de regelmatigheid der lijnrichting meer dan veel te wenschen overliet...

Men dacht aan groote houten doozen, als men deze woningen beschouwde, doozen met twee of drie gaten, die de deur en het venster of twee ramen uitmaakten...

De toegang was door geen houten afsluiting, maar door een gekleurd doek afgesloten, en er waren ook geen ruiten in de vensters, die eveneens met een bonten doek waren behangen...

Het dak was plat en er waren geene verdiepingen.

Ook waren de huisjes niet diep ingebouwd, zoodat zij zeer klein moesten zijn en niet meer dan eene woonkamer bevatten...

Het moest daar een der armtierigste wijken van de stad wezen...

Na een paar zulke straten te zijn doorgestapt, kwam de Rosse in eene breede laan, die langs beide zijden met schoone hooge palmen beplant was en waar betere woningen regelmatig langs den weg waren opgetrokken, langs den voorkant en links en rechts met een kleinen tuin, waarin mooie sierplanten en prachtige bloemen het oog verlustigden...

Deze gebouwen waren naar oud Braziliaanschen trant opgetrokken, zeer oud, slecht onderhouden en de gevels vertoonden vele beten van den tand van den tijd...

Maar zij getuigden ook van een vroegere grootheid, van de pogingen die vele, vele jaren vroeger een volk, dat van de europeesche beschaving had genoten, had in het werk gesteld om daar iets te stichten dat duurzaam zou wezen...

Maar deze pogingen der «Hormigas», der voorouders van Victoire waren mislukt en de roodhuiden hadden de stad wel kunnen in staat van verdediging stellen en bewaken, maar de gebouwen tegen een langzaam verval vrijwaren, dat was boven hun macht geweest, omdat ze de noodige wetenschap niet bezaten om daar tegen in te gaan.

Hierover zullen wij later meer vernemen.

De Rosse vervolgde zijnen weg.

Zoo kwam hij, aan het uiteinde van hooger beschreven palmenlaan, op een uitgestrekt vierkant plein, dat wel een hectaar besloeg...

Het was langs drie kanten met zeer hooge boomen beplant, met dikke stammen en groote bladeren, zoodat ze een tot puin verval len muur, die vroeger deze plaats had afgesloten, voor het oog verborgen.

De vierde zijde werd geheel ingenomen door den tempel van den Zonnegod, een lange gevel, slechts een zestal meter hoog, zonder vensters langs den kant van het plein, waar hij slechts eene zeer wijde poort vertoonde, die op een soort terras uitgaf...

Heel het gebouw toonde aan dat de Indianen al hun krachten hadden ingespannen om den tempel voor verval te behoeden en den gevel te onderhouden, die met heldere kleuren geschilderd was...

Roode, blauwe en groene strepen, van onder tot boven, wisselden af met ronde, vierkante, langwerpige en ruitvormige figuren, eveneens in schelle kleuren aangebracht...

Zulks was echter gedaan door iemand die besef had van kleuren-mengeling, want dat gewemel van rood, groen en blauw deed het oog geen pijn, wist het in tegendeel te bekoren...

In dezen bont beschilderden gevel schitterde de groote poort, die geheel met goudverf was bestreken, en tegen de borstwering van het terras afstak, die met witte doeken behangen was.

Aan beide zijden van het terras waren langsheen den gevel van den tempel kleine palmen geplant, waaruit het kleurenspeel scheen op te rijzen.

Het was prachtig, met dat gouden punt in het midden...

Het platte dak droeg, in vergulde bakken, insgelijks kleine palmboomen.

De Rosse trad over het plein en ging langs een smallen weg, die naast den tempel van den Zonnegod liep en naar het door gewapende Indianen bewaakte voorhuis van het oud paleis der Indiaansche vorsten van Brazilië leidde...

Het was een houten gebouw, achter den tempel opgericht, en dat zeer oud moest wezen, want het was merkbaar dat het herhaalde herstellingen aan zijn gevel had ondergaan, dat gedeelten er van waren heropgetrokken terwijl de overige aan den tijd weerstand hadden geboden en blijven staan waren, ongedeerd...

De Rosse werd door de wachten gegroet en ging langs een lange kale gang naar een trap, die slechts een zestal treden telde en hem op een breed bordes bracht, waarop meerdere deuren uitgaven.

Hij opende een dezer en trad in een ruim vertrek, dat geheel op europeesche wijze was ingericht en bemeubeld...

Hij nam plaats in een wijden leunstoel en, het hoofd in beide handen, terwijl zijne ellebogen op zijn knieën rustten, dacht hij diep na, met gesloten oogen...

Het was wel noodig dat hij eens terdege overwoog wat hem te doen stond.

Geheel alleen bevond hij zich voor de zware taak...

— Ik weet waarlijk niet, zoo mompelde hij, hoe ik het moet overleggen!

De lust bekruipt mij om op staanden voet naar de heerscheres te gaan, haar met den een of anderen list den inhoud van het fleschje toe te dienen en, werkt het drankje, haar in korte woorden op de hoogte van den toestand te brengen en met haar de vlucht te nemen.

Dat zou echter eene domme daad zijn, alles zegt het mij, want het is zeker dat de Braziliaan zijne prooi niet zoo gemakkelijk zou loslaten, het spel niet goedschiks zou opgeven...

Het zou hem niet veel moeite kosten ons, de makkers inbegrepen, te doen vatten, en ik zou dan geen peseta voor ons leven geven!

Neen, ik moet geduld hebben, wachten tot morgen en slechts handelen als Victoire heerscheres van al de Indianen van Brazilië zal uitgeroepen zijn...

Hoe haar dan naderen en haar het tegengif doen drinken?...

Dat is de vraag, die ik maar niet kan beantwoorden!

Ik moet trachten te weten hoe de plechtigheid zal geschieden, om na te gaan wanneer ik kan te voorschijn komen met mijn waagspel.

Misluk ik bij deze poging, dan is alles naar de vaantjes en kan ik het aftrappen, om de vrienden te gaan melden dat ze mogen wachten om Victoire terug te zien, tot in Rio de Janeiro...

Het zou eene wreede ontgoocheling en eene lange marteling voor Janneken zijn...

Neen, dat mag niet!... Rosse, jongen, ge moet den slag thuis halen.

Als dat duivelsch fleschje maar helpt...

Hij haalde het uit zijn binnenzak te voorschijn en hield het omhoog, tegen het licht...

— Zeggen, dat daarin het geluk van twee menschen zit, zoo murmelde hij...

Hij borg het terug in zijn zak en stond op.

— We zullen eens trachten eenige ophelderingen te bekomen over de uitroeping der heerscheres.

De Rosse keerde terug naar den ingang van het paleis, en richtte het woord tot het hoofd

der wacht, die voor den toegang heen en weer wandelde en eene lange pijp rookte.

— De meester niet hier geweest? vroeg hij.

— Niemand gezien...

— Dan heeft hij de heerscheres niet bezocht?

— Neen.

— Het is zonderling, nu het morgen de groote dag is... Ge zoudt toch gissen dat hij haar voor de plechtigheid nog het een en ander heeft mede te deelen, om haar op de hoogte te stellen van al wat zij zal te doen hebben.

— Ik veronderstel dat zij dat alles reeds weet.

— Kan zij het onthouden, is er niet te veel aan pleegvorm en zal zij niets vergeten?

— Wees daarvoor niet bezorgd, zei de Indiaan glimlachend... De groote tovenaars daar om haar te zeggen hoe zij zich te gedragen heeft.

— Zoo geraak ik niet tot mijn doel, dacht de Rosse. Ik moet den stier bij de horens vatten... Men kan het mij toch niet euvel opnemen dat ik bezorgd ben voor mijne meesteres, het kan toch geen argwaan wekken dat ik wensch te weten hoe morgen alles gaan zal... En dat een blanke van dat alles onkundig is, dat moet toch zeer natuurlijk schijnen...

En hij vroeg op den man af:

— Wat gaat er morgen al gebeuren?

De Indiaan keek hem met groote oogen aan, die de diepste verwondering te kennen gaven.

— Dat weet ge toch zoo goed als ik... De aanstelling door den grooten tovenaars van de heerscheres over al de Indianen van Brazilië.

— Zoo bedoel ik het niet... Ik zal duidelijk de vraag stellen: wat gaat de groote tovenaars op de plechtigheid doen, wat zal de vorstin moeten verrichten, wat zal er buiten hun optreden nog geschieden?

— Gij wensch dat ik u de plechtigheid beschrijf... Dat kan ik, want ik weet hoe alles zich zal toedragen.

— Ik luister.

Zij hadden op de trappen van den ingang plaats genomen, en na een paar diepe trekken aan zijn pijp te hebben gedaan, sprak de roodhuid:

— Morgen vroeg zullen al de hoofden, die in de stad aanwezig zijn, het bezoek ontvangen van dienaren van den grooten tovenaars, die aan de bevelvoerders der stammen zullen

komen aankondigen dat een half uur later eene heerscheres zal worden aangesteld...

Zij zullen tevens de mededeeling doen dat de uit te roepen vorstin eene rechtstreeksche afstammeling is van de Hormigas, die eeuwen over de Braziliaansche Indianen gereed hebben...

— Is het bewezen dat de jonge vrouw uit dat geslacht gesproten is?

— Indien dat niet zeker was, zou de groote toovenaar haar niet tot vorstin doen erkennen.

— Ook niet als de meester het wilde?

— Wij hebben veel eerbied en vriendschap voor den meester die ons volk groot zal maken, maar hij heeft niet het recht noch de macht zich met deze zaak bezig te houden.

— Hij heeft toch de jonge vrouw in Europa gaan zoeken en haar hier gebracht!

— Dat is zoo, maar dan heeft hij ook de bewijzen geleverd, die niet te weerleggen bewijzen, dat zij eene Hormigas is.

— Wat zal er na de mededeeling der dienaars geschieden? vroeg de Rosse, wien het eigenlijk weinig kon maken of Victoire eene echte Hormigas was of niet.

— Wij, ik bedoel al de hoofden, begeven ons dan onmiddellijk naar het plein...

Daar wachten wij tot het den grooten toovenaar zal believen de poort van den tempel van den Zonnegod te ontsluiten en met hem vóór ons te verschijnen.

— Met den Zonnegod? vroeg de Rosse verbaasd.

— Dat is te zeggen, met het beeld van den Zonnegod...

Hij zal ons toespreken, om ons te zeggen wat wij over de toekomstige heerscheres moeten weten.

— En dat is?

— Ja, zie, daar weet ik voor het oogenblik ook geen half woord van.

— Verder?...

— Wij zullen dan knielen en met het voorhoofd op de aarde eene heilvolle regeering voor de heerscheres afsmeeken...

Wanneer de groote toovenaar het teeken zal gegeven hebben dat wij ons weer moeten oprichten, zal de heerscheres uit den tempel komen en voor den toovenaar knielen, omdat zij dan nog niet meer is dan eene gewone Indiaansche vrouw...

Hij zal haar zoo laten zitten, het hoofd ter aarde gebogen en op luiden toon het slachtmes opeischen...

— Het slachtmes! kreet de Rosse... Wat wil hij daar mede uitrichten?...

— Hij zal bevelen dat de jonge vrouw rechtcome en hem haar rechter arm naakt toone...

Naast deze laatste zal hij zijn ontblooten rechter arm uitstrekken...

Met het slachtmes, dat hij in de linkerhand houdt, zal hij in haren en zijnen arm eene lichte snede geven, zoodat het bloed uit den geprikten ader straalt en haar en zijn bloed zich mengen.

De woorden, die hij hierbij spreekt, maken haar tot kind van den Zonnegod en in deze hoedanigheid kan zij regeeren over al de Indianen die in dezen god gelooven...

Maar, nog altijd is zij geene vorstin...

De groote toovenaar eischt dan den mantel en het hoofddeksel der oude vorsten op en een dienaar brengt deze uit den tempel, op een gouden schotel, geheel uit dat edel metaal vervaardigd en met veel edelsteenen versierd, die eene fabelachtige waarde in uwe munt moet bezitten.

Wanneer hij de jonge vrouw heeft getooid met het kleed en den hoofdband der heerschers, vraagt de groote toovenaar dat men hem den beker van den Zonnegod aanbrengt.

Een dienaar brengt het gouden voorwerp, in den vorm van een bloemkelk gesmeed en ook met glinsterend gesteente ingelegd en waarin zich een drank bevindt, uit het sap van verschillende kruiden samengesteld en dat het bloed rein maakt...

Hij biedt den kelk aan den toovenaar, die er de lippen even aanzet en dan aan de jonge vrouw het bevel geeft hem tot op den bodem te ledigen.

Als dat gebeurd is, roept de groote toovenaar met luide stem, driemaal, zich in drie richtingen keerende:

— Zij is heerscheres!... Zij beschikt over leven en dood van alle onderdanen!... Zoo wil het de Zonnegod...

Op zijne beurt knielt hij voor de vorstin en buigt het hoofd ter aarde.

Wij volgen zijn voorbeeld en er heerscht eene plechtige stilte, die na enkele oogenblikken verbroken wordt door de heerscheres, die uitroept:

— Naast en in naam van den Zonnegod zal ik heerschen.

Wij rijzen op en verlaten het plein.

— Juichend en vol geestdrift?...

— Neen, in de diepste stilte... Slechts in den namiddag vangen de feesten aan en dan

zult gij eerst zien hoe wij uitgelaten kunnen wezen... Nu weet ge er alles van...

— Ik zou het wenschen, dacht de Rosse, maar er is iets dat ik nog niet weet en dat ik volstrekt weten moet... Het is voor mij van het grootste belang, maar hoe moet ik de vraag stellen, om den argwaan van dien rooden vent niet te wekken?

— Ge zult denken, zoo sprak hij na eene korte pooze, die de Indiaan benuttigd had om zware rookwolken uit zijne opnieuw ontstoken pijp te trekken en in de lucht te blazen, ge zult denken dat ik zeer nieuwsgierig ben, en dat is waar, want ik weet gaarne zeer veel!... Zeg mij eens, wat doet men in den drank om het bloed te reinigen? Welke kruiden worden er voor gebruikt?

— Dat is een geheim van den grooten toovenaar.

— Hij maakt zelf de drank?

— Ja, en hij zal reeds bereid zijn en in den kelk gegoten, want het vocht uit de verschillende sappen gemaakt, moet gisten, om een degelijk mengsel te worden.

— Dat laat zich verstaan...

Hij praatte nog eenige oogenblikken met den roodhuid over het een en ander en trad terug in het paleis, om zich naar zijne kamer te begeven, waar hij weer in den grooten leunstoel ging zitten denken.

— Ofwel staat de kelk in de woning van den toovenaar, zoo overwoog hij, en dan is er voor het oogenblik niets te doen en moet ik wachten tot morgen om misschien eene gunstige gelegenheid te vinden om Victoire den inhoud van het fleschje toe te dienen, ofwel bevindt de beker zich reeds in den tempel en, wordt hij er niet van dichtbij bewaakt, zoo moet ik het middel zien te ontdekken om er binnen te dringen en het sap door den professor der Savannen gereed gemaakt bij de sappen van den grooten toovenaar te voegen...

Gelukt mij dat niet en komt de gunstige gelegenheid morgen vóór het uitroepen der heerscheres niet, dan is wellicht alles tot mislukken gedoemd, want wie weet of Calchas de Real mij nog toelaat zijne prooi te naderen.

Den weg naar den tempel ken ik... Er bestaat een deurtje dat de vertrekken van het paleis met den tempel in verbinding stelt...

We zullen eens gaan kijken of ik ongemerkt dien weg op kan en of er geen wakers in den tempel zijn.

Hij zette zich geknield voor het raam der

kamer en trok een gedeelte der vensterplank van den muur af.

Tusschen het houtwerk van het raam en den houten wand daaronder, was eene kleine holte, door de plank bedekt, en uit deze geheime bergplaats haalde hij het fleschje met het sap van de corrias pava...

Hij maakte alles weer dicht en trad uit het vertrek, na het glazen kokertje op zijne borst verborgen te hebben.

Na een paar lange gangen te hebben gevolgd, bevond hij zich voor eene opening, die met eene bont gekleurde draperij was afgesloten.

Hij legde het oor tegen het doek en luisterde een wijl met gespannen aandacht.

Niets bewoog daarbuiten, geen geluid trof zijn oor.

Hij stak het hoofd in de kamer.

Er was geen levend wezen te bespeuren.

Op de teenen liep de Rosse over den met tapijten bedekten vloer en naderde alzoo eene deur, smal en lang, die gesloten was.

Hij klopte zacht aan.

De deur bleef gesloten en geen gerucht werd aan de andere zijde gemaakt.

De Rosse klopte luider en keek angstig achter zich...

In de kamer waar hij zich bevond kwam niemand opdagen en het deurtje werd niet geopend.

Hij deed dat zelf.

De tempel van den Zonnegod lag vóór hem, maar geheel in eene dikke duisternis gehuld... Slechts een klein gedeelte werd verlicht door de geopende deur...

De Rosse sloot deze laatste achter zich en deed enkele stappen in den tempel, toen hij plotseling tegen een hard voorwerp aanliep, dat omtuimelde en in de groote ruimte een hevige gerucht verwekte.

Hij bleef staan, met vrees vervuld... Zijn hart klopte hoorbaar...

Een paar minuten, die hem schier uren schenen, verliepen, maar alles bleef stil...

— Er is hier niemand, zoo dacht hij... De tempel is onbewaakt... Ik bevind mij tegen een der wanden en heb eene zitbank omgestooten... Hier moeten de vensters van den zijkant zijn...

Hij tastte in het donker naar den grond op en kreeg eene bank te pakken, waarop hij ging staan en nu met de handen in de hoogte greep...